

Chương 4

“**C**hi, uống nước rồi à?”

“Ừ, em,,em đừng ngồi sát chị được không hà?”

“Chị có biết em nhớ chị biết bao nhiêu không? Chị, chị đừng ngại.”

Tên nhóc này, ai ngại chứ, ai đỏ mặt chứ! Quả thật là... Nếu không vì người bạn “thanh mai trúc mã” Tú Nhi, tôi đã đá nó bay qua Mỹ lại rồi. Theo như tính cách tôi, nhìn được lâu như thế xem như nể mặt Tú Nhi lắm.

“Huệ Bân, suy nghĩ kỹ lời dì đã nói. Không nghe người già khuyên, khổ cực ngay trước mắt đấy!” Dì đứng từ đằng xa, nói. Tôi nhìn dì, ánh mắt như muốn hỏi: “Dì sao thế?” Nhưng mắt dì chắc có lớp màng bảo vệ, không phải, là tấm giáp bảo vệ, dì hiểu lắm ánh mắt tôi như đang cảm động.

“Dì, chúng con quả thật không có mối quan hệ đó, thật mà.”

Nhưng dì không phản ứng gì. Họa vô đơn chí, Thành Huân cứ bám chặt cánh tay của tôi dai như đĩa, không có ý bỏ ra.

“Này, xin em bỏ tay chị ra được không?”

Không mấy khi tôi có cơ hội ngồi ăn trái cây với bố ở phòng khách. Điều làm tôi mất hứng là: Ngân Hách ngồi bên trái, bên phải là Thành Huân. Suốt thời gian ăn trái cây, Thành Huân cứ không cho tay phải tôi được tự do.

“Thành Huân, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Dạ, chị!”

Ăn xong trái cây, tôi vốn muốn lên lầu nhưng đã thay đổi ý định. Tôi dẫn hắn ra sân thượng, sau đó, làm một hành động hoàn toàn trái ngược với tính cách, nhỏ nhẹ nói:

“Thật ngại quá! Thành Huân, em không về nhà sao?”

“Cũng may, trong mấy ngày trước khi chuyển trường này, chú cho phép em ở lại đây.”

“Nhưng chị cảm thấy không tiện lắm, tốt nhất em nên về nhà đi.”

“Không được, em phải bảo vệ chị!”

“Nói gì thế?”

“Em không thể giao chị cho tên xảo trá, cô quái đó!” Đột nhiên Thành Huân nắm chặt tay tôi, vừa khóc vừa tuyên bố: “Nói là vệ sĩ chú tìm cho chị, nhưng chắc chắn là muốn tiếp cận chị.”

Lúc này, khi em hỏi hấn hai người có quan hệ gì, hấn nói là: quan hệ đáng để người ta hiểu lắm! Chỉ là vệ sĩ sao lại nói là quan hệ đáng để người ta hiểu lắm chứ!”

“Rõ biết là vệ sĩ, em còn hỏi làm gì?”

“Vì em thích chị, muốn bảo vệ chị.”

Theo tôi thấy, nó ngày càng nguy hiểm hơn. Tại sao bên cạnh tôi không có một tên con trai nào bình thường chứ? Tôi kiềm chế cơn giận đang bốc lên tới đầu, nói với Thành Huân: “Chị đi uống nước đây, em tìm phòng nào trống mà ngủ đi.”

“Chị...”

“Còn đi theo chị nữa, chị vứt em xuống dưới đây.”

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt tôi quá nghiêm túc, Thành Huân lùi lại hai bước. Tôi cố kiềm chế để không hét lên, uống một hơi hết cả nước trong ly.

Ngân Hách tạo sao lại nói với Thành Huân những lời kỳ lạ như thế chứ, như đổ thêm dầu vào sự nhiệt tình của tên nhóc đó. Hay là tôi mau đi ngủ đi, tối này ngủ một giấc thật ngon, sáng mai ra ngoài sớm nói với Tú Nhi mau chóng dẫn tên em họ yêu quý của nó đi. Sau đó thì ngủ trong lớp à? Tất nhiên không phải, chưa làm bài tập toán nữa. Làm xong bài tập còn phải vệ sinh lớp. A...tất cả những chuyện bất hạnh xảy ra với tôi, đều tại tên Ngân Hách đó.

Tôi chậm chậm nắm chặt tay lại, nắm chặt ly thủy tinh trong tay.

Rắc! Dùng lực quá mạnh, ly bị bể nát rồi, có lẽ nên mua một ít ly bằng thép để ở đây. Cảm giác lạnh giá, tê đau thấm vào tay, tôi nhú mày.

“Đừng động đây.” Có người nắm chặt lấy bàn tay bị mảnh thủy tinh đâm vào của tôi. Quay lại nhìn, hóa ra là Ngân Hách, hấn cẩn thận mở tay tôi ra, nhặt những mảnh thủy tinh vỡ. “Không đau à?”

“Hả? Ừ...ừ...hơi đau.”

Tôi cứ tưởng, hai tay tôi có bị dính đầy những mảnh thủy tinh vỡ, hấn cũng sẽ không động lòng chút nào. Không ngờ, hấn lại cẩn thận nhặt từng mảnh, từng mảnh, cứ như thế, tôi giao toàn bộ tay tôi cho Ngân Hách, vừa nhìn hấn trân trân.

“Cẩn thận một chút, những việc thế này đều do tôi lo liệu phải không?”

“A...ôi!”

Tay tôi vừa động đây, Ngân Hách liền tỏ ra hốt hoảng, ngược nhìn tôi. Sau đó, hấn lại cúi xuống tìm nốt những mảnh thủy tinh còn lại, ngay cả mảnh thủy tinh nhỏ nhất, hấn cũng không bỏ qua. Sau đó, hấn nhìn bàn tay đầy máu của tôi, nói: “có đau cũng phải đợi sau khi tôi cho phép mới được đau.”

“Hử?”

“Cậu bị thương nặng như thế, tôi sẽ không có ước muốn bảo vệ cậu, còn nữa... Đừng làm ra vẻ mặt ngốc nghếch như thế được không, trông rất nực cười.”

“Này, này! Tôi cảm thấy rất buồn, cậu sao lại vui thế! Tóm lại, đối với hạng người vô lại như cậu, tôi không thể không nổi cáu! Vừa nghĩ đến cậu là tôi lại bùng bùng lửa giận. Tôi là vì ai mới nắm chặt tay làm vỡ cái ly! Tay của tôi, cậu phải chịu trách nhiệm!”

“Cậu là đại lực sĩ, lẽ nào cũng là lỗi của tôi? Nếu cậu nói như vậy, chi bằng tôi chịu trách nhiệm ba mẹ đã sinh ra cậu.”

Tôi la lên: “Cậu đang nói gì thế? Cậu thật là, đều tại cậu, tay tôi mới thành thế này. Thế này thì Thành Huân nhất định sẽ ở bên cạnh tôi hỏi tới hỏi lui, hơn nữa còn không thể cảm tạ tập được. Thế này thì... A! Làm sao cầm bút?”

Cho dù tôi muốn chịu trách nhiệm, cũng không thể xẻo thịt tay mình rồi dùng băng keo dán vào tay cậu. Như thế mới gọi là ngốc.”

“Tạ tay, bút chì, bút bi, đũa, nắm đấm, kiếm, tất cả đều không thể làm được. Thế này không phải là tàn phế sao?”

“Chúc cậu mơ một giấc mơ đẹp.”

“Này! Này!”

Tôi nắm chặt tay lên sấp rờ khỏi hiện trường. Vóc dáng cao thật. “Tên đáng chết này, tóm lại...” lúc tôi đang lẩm bầm, đột nhiên một ý tưởng tuyệt vời lóe lên trong đầu tôi. Tôi bắt giắc “à” lên một tiếng, nói với hắn: “Tôi nghĩ ra một biện pháp tốt để cậu làm tròn trách nhiệm của mình.”

“Suy nghĩ lại chút xíu đi.”

“Đừng nói vớ vẩn, đi theo tôi.”

“Thực tế chút đi.”

“Tôi thực tế lắm rồi.”

“Hoàn toàn không có cảm giác cậu đang ở hiện thực.”

“Đừng nói thừa, đi theo tôi.”

Tôi dẫn cái tên đang lắc đầu nguầy nguầy lên lầu một. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thành Huân bước nhanh đến, nắm chặt tay phải tôi: “Chi!”

“Ừ...”

“Chi, bàn tay sao thế?”

Hắn vừa nắm cánh tay tôi, cơn đau liền truyền đến lòng bàn tay, tôi cắn chặt môi. Vừa thấy bàn tay tôi đã được băng bó cẩn thận, Thành Huân liền nhìn Ngân Hách hằm hằm, bắt đầu ra oai: “Đều tại người cả!”

“Nhỏ tuổi hơn, lẽ nào không lẽ độ à?”

“...Anh...”

“Đúng, thế mới phải.”

Thành Huân bị ánh mắt của Ngân Hách trấn áp.

Nhưng lời nói của Ngân Hách, sao tôi nghe không thuận tai chút nào. Nhỏ tuổi hơn, sao không lễ độ? Cậu nên lấy mình làm gương đi, lại còn dạy dỗ người khác?

“Nhưng, nhưng tay của chị sao thế này? Rốt cuộc anh đã làm gì?”

“Làm công việc chữa trị.”

“Chị, rốt cuộc là sao? Chị bị thương tại sao không gọi em, tại sao lại gọi hần?”

“Không có gì, hễ bị thương thì người đầu tiên nghĩ đến là bạn trai.”

“Hử? Chị? Phiền chị nói lại lần nữa được không? Em nghe không rõ lắm?”

Tôi toét miệng cười, chỉ Ngân Hách. “Đẹp trai không?”

“Ừ...ừ, đẹp....”

Thành Huân thần thờ trả lời. Ngân Hách tỏ vẻ đe dọa, nhưng tôi đã quá quen với biểu hiện này của hần, nên chỉ cười: “Cao không? Học cũng rất giỏi. Rất đào hoa đấy.”

“Phải, Chị, điều em muốn biết không phải những cái này. Chị, lẽ nào chị vứt bỏ em để tìm bạn trai sao? Phải không? Hai năm nay, em chẳng màng đến những cô bạn mắt xanh, tóc vàng, tóc nâu. Em một lòng một dạ mong đến ngày gặp lại chị, sống khổ sở. Nhưng chị lại có bạn...trai rồi?”

Thành Huân ngồi bệt xuống đất khóc rống lên. Trong lòng tôi cảm thấy rất thoải mái, chỉ Ngân Hách nói:

“Giới thiệu với em, bạn trai chị, Hạ Ngân Hách!”

“**C**hị gạt em! Chị gạt em! Em không tin!”

Giọng lạnh lạnh của Thành Huân cứ vang mãi trong đêm. Kế hoạch mà tôi cho là thượng sách không ngờ để lại di chứng lớn như vậy.

Tối hôm qua tôi cứ day dứt mãi không có cách nào ngủ được.

Bạn hỏi Ngân Hách làm gì ư? Tất nhiên, hần cút về phòng mình ngủ một giấc tới sáng.

Bước vào lớp, ngồi xuống ghế, tôi buồn ngủ đến sắp bệnh.

“Này, mở mắt ra được không, làm bài tập toán chưa?”

“Gì thế?”

Do ngủ không đủ giấc nên thái độ của tôi gay gắt, lớp trưởng sợ quá lùi lại một bước, tôi lại gục xuống bàn.

Lại lấy bài tập toán ra để hành hạ tôi. Trước giờ, trước mặt các bạn cũng lớp, tôi luôn che giấu tính cách thật của mình, do đó, đánh giá của các bạn về tôi là A+. Nhưng con buồn ngủ đã phá vỡ hình tượng cao đẹp đó, mất công tôi, tôi quả thật không ngăn nổi con buồn ngủ đang kéo tới, muốn ngủ một giấc cho thật đã.

“Này, cậu làm bài tập chưa? Còn ngủ hả?”

“Đừng đụng vào tôi! Xéo qua một bên!”

“Xem con bé này, chưa làm bài tập đã ngủ rồi à? Cậu không hối hận chứ?”

Nhân vật đang nhìn điệu bộ tôi, vừa than thở... là Tú Nhi.

“Biết rồi!”

“Ừ, ư...”

Đuổi được Tú Nhi đi rồi, tôi lại ngủ tiếp. Cái bàn trước giờ rất cứng và không thoải mái chút nào, không ngờ hôm nay lại dễ chịu như thế. Luôn cảm thấy cái ghế dựa rất cứng, nhưng hôm nay, cảm thấy nó rất êm, giống như giường có nệm lò xo vậy.

Tôi lấy sợi dây thừng vừa dài, vừa to trói chặt hai tên Ngân Hách và Thành Huân, chuẩn bị vút hai tên khốn khiếp này xuống Thái Bình Dương.

Lúc tôi đang mơ một giấc mơ đẹp như thế thì cái gì đó gõ vào đầu.

Bản cô nương đang nằm mơ, cho nên, vút người xuống luôn liền cùng hai tên đó...

Nhưng người này vẫn gõ vào đầu tôi như đang chơi billiard vậy. Đối với những hành vi gây thương tích như thế, tôi phản ứng theo bản năng: đứng bật dậy, nắm lấy cây dài đang gõ vào đầu mình, tay còn lại nắm chặt gáy hắn, nói: “Khốn khiếp! Tên nào?”

Cả lớp im phăng phắc!

Ôi, hình tượng yếu điệu thực nữ của tôi, vì quá chìm vào giấc mộng, bộ mặt thật của tôi bị lộ ra rồi. Làm sao bây giờ?

Tú Nhi nhìn tôi lắc đầu lia lịa, trên mặt hiện lên chữ “X” to tướng.

Chuyện gì... chuyện gì hả? Nhìn tôi làm gì?

Nhưng vẻ mặt của nó là: Còn không bỏ tay ra?

Cúi đầu xuống nhìn, người đang bị tôi tóm hiện lên trước mắt, sau khi nhận diện nhân vật lớn này, tôi suýt đứt hết dây thần kinh. Người lúc này bị “đề đầu cuỡi cở” không phải ai khác mà là “cầu” hiệu phó!

“Lý Huệ Ân!” Từ giọng điệu này của “cầu” hiệu phó, có thể đoán được, cuộc sống của tôi xem như kết thúc! Các bạn đều bịt tai nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói: Hôm nay cậu uống nhầm thuốc à?

“Ngủ trong giờ học là đã không thể tha thứ rồi, em lại còn dám hung dữ với thầy hả?”

“Dạ, em thành thật xin lỗi.”

Bây giờ, tôi chỉ có thể cầu xin, vì sợ bị đuổi học, tôi đành phải quyết tâm xin ông ta.

“Làm bài tập chưa hả?”

“Dạ, chưa.”

“Xong tiết học, đi theo tôi! Ngồi xuống!”

Lời nói của “Cầu” hiệu phó làm tai tôi ù ù. Trong suốt quá trình giảng bài. “Cầu” hiệu phó hoặc nhìn tôi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, hoặc đặt ra những câu hỏi mà ngay cả học sinh giỏi nhất thế giới cũng không trả lời được. Lúc tôi, dĩ nhiên, không trả lời được, ông ta tìm những lời lẽ khó nghe nhất trách mắng. Xem ra, ông cho rằng như thế tôi sẽ bị tổn thương, nhưng ông sai rồi, tôi sẽ không vì hành vi có ý trách mắng mà có bất cứ phản ứng gì. À, ngoại trừ Ngân Hách ra.

“Rốt cuộc em muốn gì! Lúc học lại nằm ngủ trên bàn, bài tập cũng không làm? Em rốt cuộc là học sinh cấp ba nước nào hả?”

Ở phòng giáo vụ, “Cầu” hiệu phó đánh mạnh vào đầu tôi, hành hạ tôi. Tôi cũng không phải không nghĩ sẽ bẻ tay ông ta lần nữa, nhưng làm như thế, chuyện sẽ đến tai bố.

Sau đó, xem như tên giám sát bên cạnh tôi lại một lần nữa lập công!

“Sau này, cuộc sống trong trường thế nào, em nên chuẩn bị đi! Trèo tường không làm em tốn hết sức lực? Sau đó lại còn đánh thầy giáo?”

Ai bảo ông gọi tôi dậy. Người xưa có câu nói rằng, ai vượt râu hổ đang ngủ say thì chắc chắn sẽ chết!

“Đi lên đi!”

Suốt từ nãy đến giờ, tôi im thin thít. Thầy cứ tưởng tôi đã hối hận, liền bảo tôi lên lầu. Thật ra là, chuông vào lớp đã reo rồi.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là Hạ Ngân Hách, tôi nuốt nước bọt.

“Ngủ trong giờ học, không làm bài tập, lại còn đánh thầy giáo nữa.”

“Này, suy nghĩ lại đi! Đừng như thế chứ. Thông cảm đi, chút chuyện nhỏ này bỏ đi.”

“Tôi thấy, cậu giết người cũng nói là lỡ tay, phải không?”

“Sao lại nói quá thế?”

Ngân Hách cười nhỏ: “Đừng có la hét ở hành lang.”

Tôi nắm chặt tay Ngân Hách: “Mua kem và bánh mì cho cậu nhé!”

“Cậu đang hỏi lộ tôi hả? Có chút xíu đó thôi sao?”

“Thế tặng thêm bánh nhé!”

“Thật nực cười.”

“Thêm sữa nữa nhé...Hả?” Đây là lần đầu tiên tôi lấy hết tâm can mình ra cầu xin người khác. Xin cậu nghĩ lại được không?

Ngân Hách lắc đầu: “Không được! Cậu đứng xa xa ra, người khác nhìn thấy thì sao?”

“Cho nên bảo cậu suy nghĩ lại được không? Những chuyện bất lợi cho đôi bên thì đừng nói, hả?”

“.....”

“Tôi đều mua cho cậu, kem bánh mì, bánh, còn có sữa tươi! Cậu muốn ăn gì cứ việc nói!”

“.....”

“Xin cậu đấy...”

“Được rồi.” Ngân Hách nở một nụ cười mà thoạt nhìn đẹp đến mê người, nhưng tôi biết, đó là nụ cười mang đầy sát khí: “Mỗi giờ nghĩ đổi tiết đều phải mua cho tôi tất cả các thứ.”

“?!?”

Bắt đầu từ tiết học đó, cứ mỗi giờ đổi tiết, tôi đều phải bay xuống căn tin mua những thứ này. Tôi quay như chong chóng. Do không thể để người khác biết tôi mua, nên phải nhờ người học sinh khác đưa vào. Hoặc nói “Là ai đó nhờ tôi gửi cho cậu...”, hoặc nhờ người bạn khác trong lớp hắt đưa cho hắt. Dù sao cũng nghĩ hết mọi cách rồi.

Tên đáng chết, tên đáng bị băm thành trăm mảnh, chỉ cần ta thi đậu đại học thì người chết chắc. Ta thề như vậy!

Tới giờ quét dọn, tôi chăm chỉ làm việc. Phía sau bỗng vang lên giọng nói làm tôi nổi da gà. “Chị...”

Không hay, không hay rồi, là Thành Huân đang đứng ở đó.

“Sao em lại ở đây?”

“Bởi vì em lo cho chị, nên đến trường.”

Nó sà vào lòng tôi, các học sinh ở hành lang nhìn tôi, không biết chuyện gì?

“Này, này, bỏ chị ra, bỏ chị ra! Chị là hoa đã có chủ rồi đấy!”

“Em không tin! Tuyệt đối không tin! Không tin việc chị và Ngân Hách yêu nhau!”

“Suyt! Suyt! Tiếng em lớn quá đấy!” Tôi vội vã bịt miệng Thành Huân lại, nhưng nó vẫn hét toáng lên: “Tuyệt đối em không cho phép chị với Ngân Hách quen nhau!”

“Này, này! Chị đi đây, em yên lặng chút đi!” Tôi thoát khỏi hấn, chạy biến đi. Tên nhóc đó vẫn còn hét âm ỉ phía sau tôi: “So với Ngân Hách, người gọi là bạn trai chị, em có lòng tin, em đối với chị tốt hơn!”

Thật quá quái! Tôi chạy về đến lớp, bởi vì bị “trận gió độc” Thành Huân đánh úp, tôi run lẩy bẩy, sao hấn lại tìm được trường tôi nhỉ? Dễ thương mà lại thê à? Dễ thương đáng mấy quả đấm? Tôi sắp điên rồi... Có lẽ không có ai nghe thấy đâu? Không có đâu, chỉ mới có vài phút thôi mà? Hơn nữa, ở hành lang chỉ có vài người thôi? Có lẽ không có chuyện gì lớn đâu?

Các bạn quét dọn khu vực đặc biệt lần lượt bước vào lớp, có lẽ vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng “bà tám” Đa Tuệ, vừa bước vào lớp đã chỉ tôi một cách không thương tiếc, nói lớn: “Huệ Bân! Nghe nói cậu và Hạ Ngân Hách lớp 11 yêu nhau hả?”

“C”ó nằm mơ cũng không ngờ cậu và Ngân Hách yêu nhau!”

“Chu choa, chuyện này có thật không?”

“Ai da, bắt đầu khi nào?”

“Tiền độ thế nào?”

“Năm tay chắc là tất nhiên rồi.”

“Ai tỏ tình trước?”

“Tỏ tình ở đâu? Lúc Ngân Hách tỏ tình... Ôi!”

Lớp 12 mà chẳng ra dáng lớp 12 chút nào, lại ồn ào như thế? Không chỉ như thế, chúng lại có hứng thú với tên nhóc nhỏ tuổi hơn mình. Tôi thật muốn đá bay cái bàn. Nhưng chuyện này cần phải giải quyết êm thấm, nếu Ngân Hách biết được thì việc truyền đến tai bố chỉ là vấn đề thời gian.

“Tớ trước giờ chưa đứng gần nhìn Ngân Hách. Giúp tớ hoàn thành ước muốn đi!”

“Cậu chưa thấy à? Lúc nãy, ở hành lang chẳng phải thấy rồi sao? Tôi cứ tưởng tim mình ngưng đập nữa! Ôi!”

Ngân Hách xem ra thật đào hoa. Nhìn thấy bọn con gái trong lớp vậy lấy tôi hỏi về hắn ta là đoán được ngay.

“Đi mà. Dẫn tớ đi xem mặt Ngân Hách đi.”

“A... không được, bây giờ tớ rất bận.”

“Bạn bè với nhau, chút chuyện này cũng không giúp sao? Đi đi mà.”

Bọn khi nãy, tôi nói không được thì các cậu nên lập tức ngậm miệng lại là thượng sách, nhưng hôm nay, người muốn gặp Diêm Vương sao nhiều thế?

Tôi nghiêm nét mặt, định nói một câu đầy quyền uy. Nhưng không đợi tôi chuẩn bị tư thế, tôi đã bị vây trong một rừng cánh tay.

“Không dẫn bọn tớ đi thì đành phải dẫn cậu đi.”

“Này, này! Đợi đã! Này!”

“

Đi thôi. Đi thăm Ngân Hách lâu rồi không gặp. Hi hi hi...” Lớp phó hoàn toàn chìm trong nỗi vui sướng sắp được nhìn thấy Ngân Hách, bẻ cánh tay tôi đến nỗi không ra hình đánh gì nữa. Tôi tính sẽ đá cậu ta một cái, nhưng chưa kịp thì đã đến cửa lớp Ngân Hách rồi.

“Này, tớ đi đây.”

“Đi đâu! Mau, gọi anh ta đi, gọi anh yêu đi!”

“Muốn chết?”

“Hây, mắc cỡ gì chứ. Anh.....yêu....”

Lớp phó ưỡn ngực lên, sau đó gọi: “Anh yêu!” Với cái giọng nhão nhoẹt.

“Gì thế hả các vị vây quanh sau cánh cửa.”

“Này, này. Anh yêu của Huệ Bân đến rồi kìa.”

“À! Thật là...đẹp trai quá!”

Nguyên nhân làm cho những đôi mắt mệt mỏi của các nữ sinh lớp 12 sáng lấp lánh là gì? Ngân Hách lúc này mới phát hiện ra tôi đang bị vây trong bọn con gái.

“Cậu ở đây làm gì?”

“Hả!”

“Bánh đâu? Không mua à?”

“Hử! Ừ...”

Bọn con gái hiếu kỳ nhìn tôi và Ngân Hách.

“Nhưng mà, lớp học khối 11 là thánh địa du lịch gì à?”

“Ừ, đến để tham quan cậu.”

“Tôi là khi à?”

“Có lẽ thế.”

“Số điện thoại của chủ tịch là?”

“không phải! Không phải! Sao có thể như thế được!”

Bọn con gái chung quanh xầm xì, “xem ra rất thân mật!” Chúng tôi tranh cãi mà trong mắt các cậu là “ngọt ngào” à? Cầu xin các cậu đừng như thế.

Trong số đó, lớp phó liền bộc lộ tài năng, nắm chặt vạt áo Ngân Hách, chớp chớp mắt:

“Thật ngại quá, khi nào anh muốn ôm chặt Huệ Bân nhất?”

“Tất nhiên là lúc không nghe lời.”

“Ôi, lúc không nghe lời, dùng tình yêu ôm cô ấy, thật lãng mạn!”

“Ôm đến khi nào xương cốt không thể hồi phục lại hình dạng ban đầu.” Giọng nói nhỏ nhỏ xuyên qua tiếng hoan hô của các bạn nữ, lọt vào tai tôi. Hây, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Dùng tình yêu để ôm à, nếu dùng tình yêu ôm hai lần thì ngay đến hồn tôi cũng không giữ nổi. Nhưng ngoài tôi ra, các nữ sinh còn lại, vì quá hưng phấn nên dường như không có ai nghe thấy giọng nói khe khẽ đó.

“Hai người cùng đi học phải không?”

Lớp phó rõ ràng biết Ngân Hách nhỏ hơn chúng tôi một tuổi, nhưng nó lại lễ độ, thật không ra sao cả.

“Ừ.”

Ngược lại, Ngân Hách không lễ độ là chuyện đương nhiên thôi.

“Nhìn thấy nhau sau cùng là khi nào?”

“Trước khi ngủ.”

“Ồ! Thế trong ngày, gặp nhau sớm nhất là khi nào? Trên đường? Hay trước cổng trường?”

“Tất nhiên là nhà... ừm... ừm...”

Tôi phi nhanh tới, bịt miệng Ngân Hách. Một khi hắn nói ra là cổng nhà tôi thì chuyện chúng tôi ở chung nhà chẳng phải vang xa vạn dặm sao? Nếu như thế, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy lạnh sau gáy. Thật ra là, mặt hấn trắng xanh...
“Cậu làm gì thế?”

“Cậu dám nói lung tung thì chết chắc đấy.”

“Số điện thoại của chủ tịch là...”

“Ai! Thật là! Cậu chỉ có chút bản lĩnh này thôi hả?”

“Ừ, hoàn toàn chính xác.”

Tôi cứng họng, tăng hắng vài tiếng...

Tôi nhất định phải mở con đường máu cho mình! Quyết không thể mềm lòng! Một thằng nhóc con có mắt như mù, không nhận ra cao thủ võ lâm. Trước giờ, hấn không lẽ độ, lại thường xuyên làm ra những chuyện ngang ngược như thế! Quyết không thể mềm yếu! Tuyệt đối không thể tha thứ được!

“Này!”

“Chuyện gì?”

“Muốn ăn gì? Nói một tiếng đi, tôi lập tức đi mua cho cậu.”

Bố vẫn là khắc tinh của tôi...

Đúng lúc này, chuông vào học reo lên, Ngân Hách lạnh lùng nhìn tôi, nói một câu trước khi trở vào lớp: “Tâm thường.”

Sau đó, các bạn kéo tôi vào lớp. Tôi không thể không nộp thuế, “thuế nổi tiếng”. Vừa nhìn thấy anh chàng đẹp trai đó, cho dù là nữ sinh lớp 12 cũng không khỏi động lòng.

Nói tóm lại, bất luận biểu hiện của tôi có tâm thường hay không, tôi cũng đã nổi danh khắp trường rồi. Lại có người mua chuộc tôi, tất nhiên, tôi một mực từ chối. “A, bực mình quá đi.”

Giờ tự học buổi tối đến 9 giờ, suốt lúc quét dọn nhà vệ sinh lâu một dãy phía tây, câu nói “Bực mình quá” luôn không rời khỏi miệng tôi. Bọn nhóc này, hôm nay làm tôi chịu không nổi.

Tôi vút gậy lau sàn qua một bên, đi ra cổng, không ngờ. Ngân Hách đang đứng đợi ở đó

Giữa hai người chúng tôi chỉ có im lặng, lặng lẽ bước đi. Hôm nay, trên đường từ trường về nhà, tôi cảm thấy rất buồn bực, kiềm chế cơn giận sắp bùng phát.

“Này...” Ngân Hách lên tiếng.

“Đừng nói gì cả, chạm vào, tôi sẽ nổi giận đấy!”

“Này.”

“Đã bảo cậu ngậm miệng lại rồi mà? Không hiểu tiếng người à? Tai cậu mọc dưới móng vuốt hả?”

“Cặp cật không cài lại kìa.”

Ôi! Vội vàng gài cặp lại, thật mất mặt quá, tôi cố tỏ ra không có gì.

“Sao bỗng nhiên cậu im lặng thế?” Ngân Hách hỏi.

“Buồn quá đi!”

“Hình tượng đã bị phá hỏng cả, còn gì đáng buồn.”

“Tôi nói buồn là buồn, cậu yên lặng chút đi.”

“Nếu tôi không muốn?”

“Thì chết chắc.”

“Tôi à?” Ngân Hách gãi tai.

“Ừ, tôi nể mặt bố nên mới để cậu muốn gì được nấy. Cậu có phải muốn ăn hiếp tôi không? Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải không có cách trị cậu. Cậu muốn gì làm nấy nhưng cũng phải có giới hạn chứ.”

“Nếu âm ức trong lòng thì đấu với nhau một trận đi.”

“Cái gì?”

“Tôi sẽ giữ bí mật với chủ tịch. Cho nên, nếu cậu thật sự thấy âm ức trong lòng, thật sự muốn đánh tôi một trận thì khuya nay, bọn mình đấu nhau ở bãi đậu xe nhé. Ở đó có ồn ào đến mấy, chủ tịch cũng không nghe thấy đâu, hi hi...” Ngân Hách toét miệng cười bước đi. Tôi ư? Tôi cúi mặt, cười khì. Tôi sẽ để cậu phải hối hận vì đã nói ra câu này.